

BIBLIOTEKA

E

814-1

26. 61

SHTETIT

GJIROKASTËR

PETRAQ DHIMA

*Më
presin*

poezi

SH-1
84. 61.

Petraç Dhima

MË
PRESIN

poezi

49272

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

1-19-90
6-10-90

Redaktor
LLAMBRC RUCI

LLAMBRC

LLAMBRC RUCI

MOTIV MESNATE

Erdh mesnata, erdh vërtet,
me dremitjen në qepallë,
veç motivi nuk më ndahet
këlthet vargu si i gjallë.

Befas dhomën mbush një qarje,
befas dhomën mbush një zë,
është fëmija disaditshe
nëna e saj në gji e vë.

Hesht fëmija kur te gjiri,
duke thithur, qumësht pi,
veç kështu rritet e rritet
kur te gjoksi i nënës rri.

Dhe motivi si fëmija
brenda gjoksit më këlthet,
ta shkallmon kraharorin,
i ngarkuar është me jetë...

SHQIPONJAT

Shqiponjat janë vetë liria,
kur ngrihen qiellit fluturim...
Hapësira e gjerë
hapësira e kthjellët,
pa to s'do kishte kurrë kuptim.

KAMBANA E ZËRIT

Ti, Partia ime, ke hyrë në vatra tona
dhe zjarrin e jetës ndezur na e mban.
Edhe pse koha është e mbarsur me tufane,
dritë e ngrohtësi
përhap ti në çdo anë.

E ç'do të isha unë pa frymën që më ngroh,
pa dorën që në rrugën e madhe më drejton?
E zëri im ç'do të ishte në rrugët e jetës?
— Një këlthitje e humbur
që kush s'e dëgjon.

Ti, Partia ime, je forca që më rrit
e jehonë prej kushtrimi i jep zërit tim;
në ballë të kohës ti je kambanë sulmi
nga merr udhë
kumbues zëri im.

NË FSHATIN AGIM*)

Agimi, fshati i së dashurës sime,
me njerëz, rrugë, shtëpi të zakonshme,
dikur ka pasur emrin Çiflig
që rrallë përsëritet në ditët e sotme.

Beu të gjitha i kishte të tijat:
tokën, rrugët, gjethet e pemët,
veçse dashurinë e njerëzve kurrë
s'e bëri strehë që të vendoste zemrën.

*) Agimi — fshat në Myzeqe

FUND TETORI

Ky plepi, ja, të verdhat gjethe
një nga një zë e i shkund
dhe toka nis e i tërheq
kur era lehtë i lëkund.

... Dhe zhvishen pemët. Degët bosh
mbeten braktisur prej blerimit,
rrugën e largët nisin zogjtë
me të drejtën e rikthimit.

Por ja, pas tij vjen nëntori
festiv, gjëmues shkrepëtin,
rrezet e tij të kuqe flakë,
bien gjithkund, na përtërijnë.

Pemët, jo, s'do mbeten shkretë
ku të fryjë veç era e dimrit,
ato do mbushen me flamuj
nëntori të kuq e ka ngjyrimin.

GJURMËT E PËRGJAKURA

Ata marshonin pa u ndalur
mbi brinja malesh, në thëllim.
Qielli mbi ta hidhte dëborë,
mali derdhte suferinë.

Dikush nuk kishte as opinga,
as këpucë, as çizme s'kish,
i fortë si kreshnik legjendash
ecte para nëpër ngricë.

Këmbët seç pikonin gjak
edhe linin gjurmë të kuqe,
gjurmët ishin për të ardhmen
drita nëpër rrugë lufte.

Hiqte opingat e tij shoku,
i thosh: ndalo, vëlla, sërish
duhet të eci unë i zbathur
që ti i vetëm të mos ngrish.

Rrugës opingat qarkulluan
partizanët këmbë më këmbë
Vetëm kështu plaga e shokut
në të gjitha zemrat dhëmb.

DHJETOR 1943

Ajo në dorë mbante fëmijën,
shtëpia digjej. Kjo mynxyrë
në gjumë s'ia vinte dot të birin
dhe pse gji ai kish pirë.

Ishte luftë. Dhe ndodhte, shpesh
shtëpitë të digjeshin në radhë,
ajo me nina-nana trimash
këndonte: «rritu, more djalë!»

NË HESHTJE

Urbani i mëngjesit ndali
te i njëjti vend përsëri,
përgjegjësi ecte përpara
unë ecja i heshtur pas tij.

«Mirmëngjes» ai nuk më tha,
as unë s'i thashë «mirmëngjes»,
pakëz si ftohtë më vështroi
me sytë e butë e të zezë.

Një ditë më parë në sektor
ai më kishte folur rreptë.
Dhe morëm inat të dy,
nga kjo u zemëruam keq.

... Të heshtur hymë në klub,
të pavarur hymë të dy.
Dy kafe porosita unë,
dy kafe porositi ai...

P E N D I M I

Brigadieri erdhi i vrazhdë,
ftohtë u përshëndet me të gjithë,
një damar në ball' si një hark
i qe shfaqur ashtu befasisht.

Ai neve asgjë nuk na tha,
e kuptuam ç'kishte në shpirt:
një hall vërtet do ta kish,
diçka i kish ndodhur, natyrisht.

Atë mëngjes frynte një erë
dhe binte një shi i hollë,
as mushamanë e shiut s'kish marrë,
as bllokun në dorë.

«Vajza ime e madhe mbrëmë
iku me një djalë përgjithmonë,
disa herë ajo më kish thënë
por tani s'ke ç'i bën. Është vonë.

Dikur unë u mohova atyre
dashurinë që kishin të dy,
por zemra e tyre nuk thyhej
se u rrihte me forcë në gji.

Kjo s'do të thotë se ata për mua
s'kanë aspak respekt njerëzor,
por nga unë aspak s'u kuptua
ajo ndjenjë që nder kraharrorë».

Brigadieri nuk foli më gjatë
në fytyrë i pikuan ca lot...
Ne vështronim damarin si hark
dhe një fjalë për të s'e thamë dot.

NË FOKUS

Frenoi ngadalë mbi asfaltin e zi
një autobus «Albturist».
Zbriti përkthyesi,
zbritën pas tij
anëtarët e një delegacioni marksist.

Dy prej tyre, një burrë dhe një grua,
u ndanë prej grumbullit,
shkuan mënjanë,
nga një fotoaparaturë kishin në duar,
u përkulën, kur shkuan te busti që panë.

Mbi bordurën e bardhë hipi burri
dhe nderoi me grusht,
gruaja me aparat në fokus i futi
edhe burrin
dhe Stalinin në bust.

DËSHMORËVE

Jeta fillon me ditëlindjen,
me ditëvdekjen jeta mbaron,
te dëshmorët ajo është ndryshe
nis me lindjen e më s'pushon...

BOCAT E POEZIVE

Redaktori i mori fletët
që sollën poetët me vargje;
siç mbledhin nektarin bletët,
qëmtuar është jeta ndër pragje.

Redaktori i mori fletët
që i sollën poetët vetë,
vargjet u shkruan mes njerëzve,
nëpër fusha, diku në një shkrep.

I dërgoi ato në shtypshkronjë
dhe bocat u kthyen pastaj,
ditët shkojnë... por s'është vonë
që poezia jetën ta mbaj.

Dhe rimbini to redaktori,
mbi bocat që erdhën mendon:
Pra, ka poezi... si traktori
në arën e jetës lërojnë!

Po ka edhe të tjera që kurrë
s'arrijnë të vijnë deri te bocat,
që janë të lehta si pendë,
që shkunden si pluhur nga rrobat.

Poezitë në hapin e fundit
nga bocat te fletët e revistës
duhet të jenë si mëngjeset
që diell i sjellin ditës.

49272

PAS VDEKJES SË SKËNDERBEUT

Sipas një gojdhëne

Kur binin shira dhe pastaj
kthjellohej qielli përmbi tokë
ylberi shfaqej si një hark,
si një shpatë mbi horizont.

Pleqtë e moçëm mjekërbardhë
rreth vetes mblidhnin niprit shpejtë,
kjo është shpata e Skënderbeut,
me këtë luftoi ai kaq vjet...

Le të nxinte qielli me re
ylberi delte prapë se prapë:
Nëpër mendjet e fëmijëve
atdheut i bënte dritë kjo shpatë!

MOTIV KURBETI

*Vasha lante, vasha qante
«Ç'ke, vashë, që lan e qan»?
Lanj fustanthin e tim zoti,
sot më erth, nësër më ikën»*

Popullore

Fustanthin e burrit e more
në ujë e hodhe ngadalë,
lart ngrihej afshi i nxehtë,
poshtë binte loti valë.

Zemra të dridhej në gjoks
nga dhembje e rrugës së largët
lotët e mallit poshtë
binin dhe lanin fustanthin.

Në kokë të shkreppte mendimi
(si çel një lule në shkëmb)
sikur të mos thahej kurrë
fustanthi i burrit tënd.

POETI DHE ATDHEU

Qëndronte përkulur skulptori
me daltë mbi gurin e bardhë,
përpiquej t'ia gdhendte fytyrën
të gjallë Naimit të madh.

Dhe dalta e rrihte mermerin
me ritëm çdo ditë, çdo natë,
nën ritmin e daltës, atij
një imazh për atdheun iu shfaq...

...E rridhnin lumenjtë si kristali,
krenar rrinin malet e larta,
nuk heshtnin bilbili, thëllëza
ndër pyje, ndër lisat e gjatë.

Tufat po kthente baresha
në mbrëmjen e purpurt në fshat,
një fyell i ëmbël dëgjohej —
shpirt i poetit të madh.

Mendonte gjatë punës skulptori:

— Kur fytyra t'i dalë e plotë

ai sigurisht do të thotë:

— Ti, Shqipëri, je bërë «zonjë».

PEIZAZH

Deti e ngriti tallazin
era me shkulme po fryn,
pulëbardhat u nisën në qiell,
aty e kanë vallë shtëpinë?

Valët e detit në breg
afrohen me shkumë stërkalash,
mua më duket sikur
fluturon një tufë pulëbardhash.

NË VENDTAKIMIN TONË

Këtu dy pemë kanë qenë më parë,
një gur i madh midis tyre,
ku perëndimi si në përrallë
pasi përskuqej natën sillte.

Sa herë kaloj andej tani
kujtoj kur ishim dashuruar,
ku gjethet shkundin fillad, freski
që s'kemi kurrë për t'i harruar.

Tani atje gjithçka ndryshoi:
pemët, guri, s'duken më;
mos vallë përgjithmonë mbaroi,
ky vendtakim mos po na lë?

Duart atje kanë vënë punëtorët,
piketat një nga një kanë ngulur
do të ndërtohet kinoteatri,
më vonë në të ne do rrimë ulur.

Dhe do shikojmë ndonjë dramë,
ndonjë koncert a komedi,
por ne e dimë, e para shfaqje
ka qenë e jona dashuri.

USHTARI LEXONTE NJË LETËR

Ti ushtar që lexon atë letër
flake tutje trishtimin me forcë,
kur të shkruash përgjigjen patjetër
për mua, shokut tënd t'i tregosh.

...Ai të shkruan sikur gjoja
paskë humbur shumë ditë në jetë,
tani që ti ndofta bënë roje
ai bredh me një vajzë në qytet.

Edhe puthen poshtë pemëve të dy,
nën simfonin fëshfëritëse të fletëve,
dhe flasin për të ardhmen me sy
mbase ua kalojnë dhe poetëve...

Ti, ushtar, pse rri i topitur?
Shoku yt ndofta është dhe i mirë,
për ato që në letër ka ngritur
përgjigjen e do pa mëshirë.

Se ti shpirtin e ke aq të bukur,
se ti shpirtin e ke aq të madh,
mallëngjehesh kur vritet një flutur,
të qesh zemra kur çel një petal.

Kurse shoku në letër të shkruan
ca gjëra, që ti vetë i di mirë.
Ai harron ç'janë idealet e jetës,
se ushtar, është detyrë e vështirë.

K R O I

baladë

Dy aksionistë në rivierë
qeshin te kroi të dy,
ajo një grusht ujë i hodhi,
pastaj ia ktheu dhe ai.

Dashurohen ata të dy,
flladi i detit nuk i ngop
veçse ky mushti i jetës
pas vetes seç i lidhi fort.

Qeshjen në mes e ndërpre në
se u shfaq te kthesa tej
një bari me shkop në dorë
që u thërriste dhenve: hej!

Plaku duart dhe fytyrën
lagu me ujët kristal,
mbi flokët e tij me thinja
muzgu i moshës i kish dalë.

Dhe në pasqyrën e kroit
ngjarje e hidhur u ringjall...

Dhe pastaj nisi tregoi,
ujët rridhte me trishtim.
edhe vajzën, edhe djalin
i kaploi një ngazëllim...

Ah, dikur këtu ka ndodhur...
(si t'jua them, si t'jua tregoj)
ishte luftë dhe gjermani
vdekjen e mbante në gojë.

Ja, atje, te shpat i malit
ra ajo... me një mijë jetë,
një shok tha: — Jo nuk ka vdekur,
e plagosur mund të jetë.

Dhe e mori në krah djali
(ndofta duheshin që të dy)
nga trupi i vajzës, gjaku
rridhte mbi supet e tij.

...Ëcte djali. Në përçartje
fliste vajza e plagosur
kushedi ç'shikonte para
mbase lirinë shpalosur.

Dhe iu thanë buzët si eshkë
dhe iu ça lëkurë e hollë,
si në shkretëtirë ish zheg;
të kish djali ndonjë mollë!

...Djali ecte. Në përçartje
vajza fliste: Ujë, ujë!...
Por burime s'kishte afër
që t'i lagte ato buzë.

Djali ecte. Përmbi supe
kish trupin e saj të rëndë,
ah, kjo zemra, — thosh ai, —
njëqindfish tani më dhemb!

Ai s'gjente ujë për vajzën
dhe për vete s'gjente dot;
ja, kllapia e saj e shtynte
të vraponte me galop.

Dhe ato klithmat e jetës
gjëmëdërrmuese ishin krejt.
Kaq e madhe ishte etja —
mund të thante dhe një det.

Më në fund këtu u ndodhën,
te ky krua si në përrallë,
djali mori një grusht ujë
e freskoi mu në ballë.

Vajza shpejt u gjallërua,
etja vetë i bëri zë
Ajo piu ujë të ftohtë
dhe nga ujët s'u ngrit më...

Plaku heshti dhe mbi faqe
si rruaza i ranë lotët.
Fëshfërinin pemë e gjethe,
mbrëmja varej përmbi tokë.

Ë NJËJTI NDERIM

Kalon në rrugë të përshëndet
një djalë i ri, një veteran.
Dora grusht që ngremë përpjetë
tregon betimin më të madh.

Vazhdon të ecësh... Ja, më tej
qoftë civil, qoftë ushatrak,
ata të njëjtë e bëjnë nderimin
si dhe usharët në repart.

Kudo të shkosh, edhe në Jug
dhe në Veriun bjeshkëbardhë,
njëlloj e bëjnë përshëndetjen
si dikur dy partizanë.

Dhe është e njësuar kjo
si gjuha mëmë për çdo shqiptar,
se i çdo moshe qoftë njeriu
për socializmin është ushtar.

PRINDRIT

Ne shpeshherë i hidhërojmë prindrit
për dy gisht letër, për një kartolinë,
kur ua dërgojmë, në një kënd të dhomës
me to e zbukurojnë shtëpinë...

SHIKUAM NË NJË PËRTIZAN

Ne ecnim varg në një marshim
vajza e djem veshur ushtarë,
dikush nga ne u lodh e s'mundej
më tutje borën për të çarë.

Një tjetër shok atë e mori,
në krah e mbajti disa orë,
ai u bë më i vendosur
dy zemra kish në kraharor.

Ne ecëm gjatë nëpër rrëpira
gjurmë të reja rrugës lamë.
Dhe te shoku me dy zemra
shikuam në një partizan...

PËRGJITHËSIM FËMIJËROR

Nipi im pesëvjeçarë
hyri vrik në dhomën time
dhe për filmin që kish parë,
më kërkonte ca shpjegime.

Dhe pastaj me një pushkë druri
m'u drejtua me inat:
— Unë jam Çerçiz Topulli,
të qëllojë, të bëj me gjak.

Doja që ai të thërriste;
— Çerçiz Topulli më thonë;
u bë i ashpër zëri i tij
dhe Çerçiz Topulli gjëmon!

HERONJVE TË KUFIRIT

Ju quhëni të heshtur
se keni rënë pa bujë
pas jush po ecën lavdia,
pas jush...

Jeta juaj — te kufiri në rrënjë
buisin lulet,
buisin dhe këngë...

Te kufiri në rrënjë...

QYTETI IM

Ja Saranda! Bregu i saj
si një gjysmëhënë e artë
merr e kthen rreze dielli
si pasqyrë e kristaltë.

Unë i vogël atje eca,
gjithësinë atje e pashë,
atje brenda zemrës sime
rriti dashurinë një vajzë.

Dhe tani që ndodhem larg
gjoksi djeg për atë vend,
malli — kjo darë e fortë
më shtrëngon e thellë më dhemb.

Në atë breg si guackë
ç'perla unë kam lënë vallë,
që shkoj shpesh, oh sa shpesh
dhe të tëra dot s'i marr...

KOMISARI

Komisarin e vranë vërtet...

Banditët ia gjakosën trupin,
ushtarët kudo që ishin
me heshtje u mbështollën krejt.

Në fletoret e ushtarëve mbetën
shënimet që komisari ua kish dhënë,
fjalët e tij në zemrat e tyre
të tëra kishin hedhur rrënjë.

Në sytë e ushtarëve shkëlqente
ëndrra e madhe e tij
që si gonxhe karafili shpërthente.

KTHIMI NGA REPARTI

Atë mbrëmje ne folëm në telefon
të nesërmen unë do të vija tek ti,
tërë natën unë isha bërë ëndra jote
kurse ti imja poezi.

Mendoja çastin kur unë do të hidhja
hapat e mi në kalldrëmin e gurtë,
kur më sup derën e avllisë do shtyja
i pritur nga shikimi yt i butë.

Të nesërmen unë me leje do të vija
në kapelen time do të ndriste ylli,
do të tallazitej pritja nëpër sy
ashtu si blerimi tralliset nga prilli.

PËLLUMBAT

Në postblokun e repartit erdhi një vajzë.
Bisedoi me rojën dhe priste në stol,
priste të fejuarin e saj ushtar
dhe mbante një pako të mbështjellë në dorë.

...Nga çatia me tjegulla u ulën pëllumbat
dhe duke gëzuar i qëndruan pranë,
e shpëstolli pakon që kishte në duar
dhe u hodhi atyre të hanë...

Pëllumbat s'e prekën ushqimin aspak
vinin përçark e guisnin paprerë,
sikur i thoshnin vajzës që priste:
— Ushtari po vjen, ushtari po vjen...

Kur ushtari u takua me vajzën
dhe një mollë e ndanë përgjysmë të dy,
ndërkohë dhe pëllumbat filluan
të çukisnin ushqimin aty...

BESIMI I SHOKUT

U afrua pranë meje i drojtur
me një pikëllim në sy,
kish në duar një dridhje të vogël,
në zemër kishte mërzi.

U afrua pranë meje ngadalë
qielli përpara meje u hap,
te kjo ndeshmëri e madhe
të vërtetën munda ta kap.

U afrua pranë meje i çiltër,
— Komandant... — foli nën zë —
ndodh që ushtari gabon
por është mirë kur e ndien atë.

U largua prej meje i qetë
tek unë la një ndjenjë të mirë,
u çliruan të dy nga një brengë
te njëri-tjetri të dy kishim hyrë.

ALARM

Të rrahurat e shpeshta të çangës
në repart alarmin ç'e dhanë,
një thirrje e vogël është
por ajo gjëmon si kabanë.

Ushtarët e braktisën gjumin
në detyrë vrapuan të gjithë
dhe në çast u shumëfishuan rojat
dhe zemrat u rritën njëqindfish.

DREJT MAJËS

Kurrë s'i harroj yjet mbi Mëçek,
lëndinën e dëborës, qiellin mbi të,
gjurmët që lamë nëpër marshime
dhe majën e lartë me hijen e rëndë që lë...

Drejt majës ne ngjiteshim, Aleko!
Era e egër që na grindej mbi gjoks
nga pas tërhiqte ortekun e borës
që ty të mori me vete, o shok...

Atje të gjetëm mbështetur te një lis,
sikur kërkoje ndonjë udhë të re
me dorën e ngrirë drejt majës
si shpend që çan stuhitë nëpër re.

Kurrë s'i harroj yjet mbi Mëçek,
lëndinën e bardhë ... ku re ti,
dhe dorën e shtrirë përpara
që rrugën na hap përsëri...

HASAN TAHSINIT

Busti i tij është ngritur në Sarandë

Përballë — deti i gjerë,
mbi krye — qielli i madh,
i gjallë ai kur ka qenë
me detin, yjet është marrë.

Shikimi i tij i trazon
jelet e detit përballë
dhe yjet në qiell i ndez
e i ul pastaj përmbi mal...

ZAHO KOKËS

Sa herë shfaqej në shtigjet e luftës
ai shkrepse si hark vetëtime
dhe pas tij tmerrshëm gjëmonte
urrejtja me zë bubulline.

Si vetëtimë ai shkrepse në luftë
mbi koka armiqsh, mbi gjithçka
ai mbeti vetëtimë e ndezur
se jetën te drita e la.

DASHURIA PËR JETËN

Në dritaren e dhomës erdhi një zog,
qëndroi në pravaz, çukiste në qelq.
I thirra gruas, erdhi me vrap
dhe kanatet e dritares hapëm shpejt.

Por zogu iku, fluturoi në ajër...
Mua, nuk e di, më kaploi një trishtim
— Pse s'hyre, o zog, thirra me vete,
ti paske frikë, ti s'paske besim?

Ti eja, o zog, në parvaz të dritares,
unë kanatët do t'i hap përsëri,
me cicërima në sqep të vish e të ikësh
se këngën, hapësirat i duam të dy...

CIGARJA E LËNË PËRGJYSMË...

*Nga kujtimet e ish- të burgosurve
në burgjet e fashizmit.*

Ne rrinim brenda në qeli
me shpinë mbështetur nëpër mure,
kishim një shpresë të gjallë në sy
dhe ëndërrat tona çelnin lule...

Fashistët erdhën dhe të morën
me forcë të shtynë tutje derës,
nga malet zbritën dhe e drodhën
qelin e zezë shkulmet e erës.

Ata ty të tërhoqën zvarrë,
të çuan drejt e në trekëmbësh
sa kishë ndezur një cigare
dhe e tymosje atë ëmbël...

Në duart tona mbet cigari
dhe besimi mbeti te ne...
Rreth qafës t'u përdrodh litari
mbi fron të vdekjes... Edhe re...

Mos u shqetëso. Ti nuk humbe...
Dhe pse të gjallë, s'të shohim më,
me afsh të madh edhe me dhembje
ne pimë cigaren gjithnjë...

Se ne atë e thithnim bashkë,
dhe e përcillnim buzë më buzë...
Tani që buzët e tua s'janë
ajo na djeg me mallin shpuzë...

ëqerë njëqë njëqë obë obë
ëqerë njëqë njëqë obë obë
ëqerë njëqë njëqë obë obë
ëqerë njëqë njëqë obë obë

MË PRESIN

Kam ca vite nuk kam shkuar
te dajoja im atje në fshat,
tek ajo avlli hardhimbular
ku mani i moçëm degët zgjat.

...Dhe ja tani më vjen një zë,
si një jehonë zemrën godet:
Eja, eja rri ca ditë,
dashuria jonë të thërret.

Unë e di, ai në degë
një ftua verdhosh ka fshehur,
një vile rrushi me plastmas
të mos prishet ka mbështjellur.

Unë do shkoj, dajoja prapë
si dikur le të më trembë:
— Po s'ke prurë gjë me vete,
kthehu mbrapa, s'kemi vend!

Unë do shkoj... ftoi nga degët
nëpër duar do më bjerë,
ardhja ime, nga plastmasi
edhe rrushin do çmbështjellë...

MERRE JETËN

*Gjermanët e plagosën
megjithatë shkroi: Parti!*

Ai kishte rënë i plagosur
pranë një shkëmbi të murrmë,
akoma fryma s'i qe sosur,
akoma jeta s'e kish lënë.

Ai nuk kish se ku të linte,
jetën e tij nuk kish se ku.
T'ia linte vdekjes? Nuk e bënte,
nga lufta s'ndahej dot kështu.

Pastaj u kap pas qëllimit;
kish lidhur jetën me një fjalë
dorën me gjak vuri te shkëmbi
edhe shkroi ngadalë...

...Merre jetën, germë e parë,
germë e dytë, merre dhe ti
për pesë germa jap gjithçka,

merre jetën, Nënë Parti!

PLAKAT E MBISHKRUARA

Pllaka të thjeshta me mbishkrime
mes krismave seç lindët ju,
nëpër rrugica ilegale
e barikada gjithashtu.

Kur boshatisej vend i luftës
e rrjedh e gjakut bëhej pëllg,
krijuat ju fytyrën tuaj
të paqmeshme e të shenjtë.

Ku bënin mbledhje komunistët,
ku shkrepçe vrik një atentat,
në odat ku u shkruan traktet,
në fill të kohës lindët varg.

Si pjesë të jetës ju ndiejmë pranë
ku hedhim hapat nëpër rrugë,
në ditët tona ju qëndroni
gjithnjë si semafor të kuq.

NË GUXOFSHIN...

Anije e vjetër dhe e mbytur,
në fund të detit dergjesh ti
mbi mbretërinë e ndryshkut tënd
të qeta valët shkojnë tani.

Ti erdhe nga një shtet i huaj
të mbillje tmerr e mizori,
kurse tani je e shkatërruar —
përbindësh metalik i zi.

Por sot të gjalla nëpër dete
enden pasardhëset që le,
me ethe vdekjeje si ti
prapë turfullojnë pa fre.

Dhe kërcënojnë jetën e popujve,
ku bredhin deteve ngado
në guxofshin këtu do të gjejnë,
të njëjtin fat si ti ato.

THELLËZA

Thëllazat ti s'ke mundësi
t'i zësh me dorë — ajo më thosh,
frushullojnë me krah në qiell,
qielli pa to do të dukej bosh...

Me sytë e mprehta që kanë
ato vështrojnë thellë te ti,
në zemër ç'ke, në zemër ç'mban,
a lulëzon vallë dashuri?

... Kështu më iknin ditët rresht,
një sqep thellëze mu në gji
më çukiste dhe një ëndërr
të madhe hapte, pa kufi...

FJALËT E ZEMRËS

Kur ti ahere mblidhje këngë
për Institutin e Folklorit
pranë zemrës sime rrinin fjalë
siç rrinë anijet afër molit.

Fjalët tek ty doja t'i nisja
që ti t'i shkruaje në letër
por unë sekretin nuk e dija
ishin të lidhura në zemër.

Ashtu siç mbante moli anijet
të ankoruara me cimë
i mbante fjalët zemra ime
edhe pse rrihte me vërvimë.

Sa herë ndodheshe pranë meje
ty të shqetësonin ato fjalë
më rrihte zemra ti e ndieje
po pse s'i shkruaje dot vallë?

Më vonë nuk di si erdh një çast
në gjoks natyrshëm m'u mbështete,
me rritëm zemra ato fjalë
si stenogram për ty i jepte.

SHEGA

Një ditë karrocierit Selfo
i dola para qetësisht,
një shëgë të arrirë kisha në dorë
të kuqe flakë, të çarë midis.

Ai e kishte mendjen gjetkë...
I hidhte kalit bar të njomë
po kur vështroi atë shëgë
trupi iu drodh sj në fërtomë.

Sigurisht e njohu shëgën,
ishte prerë nga kopshti i tij,
iu vrenjt balli nën kasketë:
— Mos ia ka dhënë vallë ime bijë?

Ai sa herë pat refuzuar
fejesën time s'di përse,
një shkak më thosh vajza e tij
«...Sepse ne rrjedhim nga dy fe...»

Dhe atë çast si i gozhduar
mbet karrocieri në hutim
se shega e saj në dorën time
ishte më shumë se një premtim.

MOTRËS SË VETME

Ti je e vetme në katër vëllezër
gjithmonë ke ëndërruar të kesh një motër,
që faqen të faqja e saj të mbështesje
ashtu si dielli mbështetet mbi kodër.

Ti je e vetme në katër vëllezër
dhe s'u bëre që s'u bëre me motër
mbi katër zemrat tona faqen diell mbështete,
ato janë më shumë se një kodër.

FËMIJA I PARË

Te dhoma e hotelit rrija
lexoja i shtrirë atë çast,
një telegram e hapi derën: —
«Tani u bëre me vajzë.»

Seç kisha ca plane, atë ditë
të shkoja diku për diçka,
dola... përpara më shtynte
sihariqi në rrugë të mëdha.

Njerëzit më të afërt m'u bënë,
me mua ndofta qeshnin të gjithë;
doja të bëja shumë gjëra,
por gëzimi planet t'i prish.

TRUNGU I JETËS

Në lulishten ndanë lumit,
në stolin ku rrinim dikur,
një djalë u ul me të dashurën e tij...

...Tashmë ne jemi martuar, e dashur,
tashmë jemi dhe me fëmijë...

Në stolin ku rrinim dikur
të tjera dashuri burrërohen,
trungu i jetës e ruan njomështinë
se degëve të tij lulet shumohen.

P E R M B A J T J A

Motiv mesnate	3
Shqiponjat	4
Kambana e zërit	5
Në fshatin Agim	6
Fund tetori	7
Gjurmët e përgjakura	8
Dhjetor 1943	10
Në heshtje	11
Pendimi	12
Në fokus	14
Dëshmorëve	15
Bocat e poezive	16
Pas vdekjes së Skënderbeut	18
Motiv kurbeti	19
Poeti dhe atdheu	20
Peizazh	22
Në vendtakimin tonë	23
Ushtari lexonte një letër	25
Kroi	27
I njëjti nderim	31
Prindrit	32
Shikuar në një partizan	33
Përgjithësim fëmijëror	34
Heronjve të kufirit	35
Qyteti im	36
Komisari	37
Kthimi nga reparti	38

Pëllumbat	39
Besimi i shokut	40
Alarm	41
Drejt majës	42
Hasan Tahsinit	43
Zaho Kokës	44
Dashuria për jetën	45
Cigarja e lënë përgjysmë	46
Më presin	48
Merre jetën	50
Pllakat e mbishkruara	52
Në guxofshin... ..	53
Thëllëza	54
Fjalët e zemrës	55
Shega	57
Motrës së vetme	59
Fëmija i parë	60
Trungu i jetës	61

Dhima, P.

Më presin. Poezi, [Red.: Ll.
Ruci] T., «Naim Frashëri».

1986.

64 f.

(B. m.)

(B. v) dhe 891,983-1

D th 61

Tirazhi 1000 kopje

Format 70x100/33

Stash 22045

KOMBINATI POLIGRAFIK — Shtypshkronja e Re,
Tiranë 1986